Ahmet Telli

Kalbim Unut Bu Şiiri

şiir

AHMET TELLİ

Eserleri:

Şiir:
YANGIN YILLARI, 1979 (8.Basım 2011)
HÜZNÜN İSYAN OLUR, 1979 (16.Basım 2011)
DÖVÜŞEN ANLATSIN, 1980 (10.Basım 2011)
SAKLI KALAN, 1981 (13.Basım 2011)
SU ÇÜRÜDÜ, 1982 (16.Basım 2012)
BELKİ YİNE GELİRİM, 1984 (15.Basım 2012)
ÇOCUKSUN SEN, 1994 (12.Basım 2012)
KALBİM UNUT BU ŞİİRİ, 1994 (Seçmeler- 12.Basım 2013)
BARBAR VE ŞEHLÂ, 2003 (5.Basım 2013)
NİDÂ, 2010 (2.Basım 2011)

Yazılar:
BEN HİÇBİR ŞEY SÖYLEMEDİM, 2001 (4.Basım 2012)
SULARA MI YAZILDI , 2001 (4.Basım 2012)
BURADAYIM SÖZÜMDE, 2005 (2.Basım 2012)
NEYLERSİN, 2013
SÖYLESEN (Söyleşiler, yayımlanacak)

Öykü:
ARKADAŞLIK GÜNLERİYDİ (yayımlanacak)
Hakkında yayımlanan kitaplar:
YANGIN YILLARI'NDAN NİDÂ'YA AHMET TELLİ ŞİİRİ, 2011, Asuman Susam
NİDÂ ODAĞINDA AHMET TELLİ ŞİİRİ, 2012 (Altın Portakal Şiir Ödülü Sempozyum Kitabı)

Kendi sesinden şiir CD'leri:
KALMASIN, 1993
KÜL VE KİL, 1997

Ahmet Telli

KALBİM UNUT BU ŞİİRİ

(Seçmeler)

§

Şiir 13

Kalbim Unut Bu Şiiri
Ahmet Telli

Kapak tasarım: Utku Lomlu
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

© Ahmet Telli
© 2003; bu kitabın yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1-4. Basım: 1994-2000, Piya
5-9. Basım: 2003-2008, Everest Yayınları
10. Basım: Mart 2010, Everest Yayınları
11. Basım: Aralık 2011, Everest Yayınları
12. Basım: Ağustos 2013, Everest Yayınları

ISBN: 975 - 297 - 052 - 0

Sertifika No: 10905

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 513 34 20-21 Faks: 0 212 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

KALBİM UNUT BU ŞİİRİ

Ahmet Telli

SUNU

Filler mezarlığıdır fil ölüleri
Ve belki birkaç da şiir bulursunuz
Ki o şiirler kendi ölümlerini sezen
Birer kuğuydular kuytu sularda

1.
Nidâ

Çünkü biliyorum: sabrın mesafesine sızıyor susku;
Beklenen fırtına, beklenen bora ve ne gelmezse akla
Deniyor bir taşın sabrını, çocuğun uslu sevincini de.
Sinsi tarih, aklıevvel felsefe, şımarık geometri
Canına okuyor şiirin, yalnızca aşk onarıyor onu
Onarıyor ve coğrafyanın her yanı yara bere içinde
Yazının ruhu mu olurmuş diyor mahkeme kâtibi
Bu yüzden eskiyor hayat, merhamet yetim kalıyor
Bir tek susku kalıyor, diller de ölüyor birer birer
Ölen her dil yalnızlığı oluyor bu dünyanın

Çünkü biliyorum: sabrın mesafesi azalıyor gitgide

Kuğunun aryası kuğulara, filler fillere veda ediyor
Kendi çığlığının peşine düşüyor bir Aborjin
Ned Kelly kendine bir zırh döküyor ağır demirden
Ah Ned Kelly: cahil ve cesur oğlum benim
Köroğlu'ydu bizim oralarda senin adın yahut Celâli
Çaldığın atın kefaretini ödedin ölümünle, oysa yaşlı
Bir Çerkes'ten duymuştum: "Atın fiyatı yoktur"
Atlılar geçiyor rüyalarımdan, atlılar geçip gidiyor
Hayat canhıraş bir telaş yumağına dönerken
Anlatılacak ne çok hikâye kalıyor geride

Kelimelerse tutukluk yapan bir silah kadar mahcup

Taylardı mesafeleri hiçe sayan ve yolcusunu
Hâyâl ettiği yerde bırakıp yola revân olan
Reddin hayata bağışladığı müthiş gerçek
Yıldız şavklarında oynaşan ırmağın delişmenliği
Ve kâlp atışlarını sarıp sarmalayan alev
Bütün bunlar sabırsız bir tayın anlattığıdır
Sabırsız bir tayın coğrafya bilgisidir de denebilir
Taylar: ölümsüz ama ölümlü, hüzünlü ama cesur
Taylar: göğün bulutu, yeryüzünün yalnızlığı
Firar duygusunun kışkırttığı büyük öfke

Kalbim şimdi bir tayın kalbidir

NİDÂ

Erdal Eren ile Necdet Adalı'yı düşünürken

I /

Tektekçi meyhanelerde terlemişti içimdeki çakal
Bıyıklarımın hâlâ ayva ve rakı kokması bundandır
Kendimi en zâlim şarkılar makamına yolcu ederken
Fiyakamı ödünç alırdım açıkhava sinemalarından
O zamanlar biz, ohhoo iki kafadar bir araya gelsek
Yelkenleri fora edip hayallerimize, giderdik giderdik
Sesimiz sıtma görmemiş ruhumuz mürekkep içmemişti

! Hercai birer nidâ idik yıldız şavklarıyla oynaşan

Mürekkep dedim de başıma belalar açan mektuplar
Yazardım yeşil mürekkepli pelikan dolmakalemimle
Hasarlı bir hayat gibi duruyor hâlâ o pelikan bende
Babamdan yalvara yalvara almıştım orta ikide
Esat Mahmut Kerime Nadir günleriydi, bir de Pekos Bill
Çilli bir kızda denedim kemendi ilk kez boşa çıktı
Okul ve ev kaçağı sayıldım, adım hep öyle kaldı

! İmlâsızdım anneme sorsalar, haylaz bir nidâ

II /

Genciken, günler her şeye yeterken, berduş bulutlar
Gibi dolaşırken dünya denilen alacakaranlık güzergâhta
Cesaretimi ilk kez nerede keşfettim düşünsem hatırlarım
Belki korkuyu tepeden tırnağa yaşadığım bir gündü
Söz çakmaktaşından sıçrayan kıvılcım olsa nafiledir
Hükmü hengâmedir artık kalbim dediğim muallakta
Geyiğini yitirmiş dağ, şiirini unutmuş dil neye yarar

! Hepsi acı bir eyvah olmuştur, sitemkâr bir nidâ

Polisle çatışırken bitti galiba çocukluğum ve ilkgençliğim
Yoldaşlık günleriydi; "Kardeşler!" diyordu içimizden biri
"Dağın geyiği, dilin şiiri tanık olsun; anamızın ak sütü
Tanık olsun ki haklıyız, kazanacağız!" Barikat günleriydi.
Yaralı bir kardeşi taşırken omzumda, cesaret diyordum
Sesimde tereddütsüz geziniyordu en delişmen tay
Vahşi bir vadiden akıyorduk toynaklarımız kan içinde

! Alev bir nidâ idik ve arkadaşlık günleriydi

Hayatın bir hikâyesi varsa bizimki biraz da bu idi işte
Ölüm en gencimizden yakaladı, on yedisindeydi
Şimdi uzun uzun susuyor belleğini yitiren kim varsa
Çağ nedir, unutuş ne; zaman bir iğne deliğinden geçip
Darası oluyor birikmiş anıların ve ölümlerin
Kekeme bir tarih yazıcısının bize ayırdığı sayfada
Kanlı bir nidâ işaretiyiz, tarihin imlâsını bozan

! Yaralı bir nidâyız yaşadığımız bu dünyada

SİYAHKÂR

Siyahkâr kelimeler sızıyor aklımın
Dehlizine ki önceleri serin sözler
Dingin yalnızlıklardı oyalandığım
Yaz bitti de onun içindir diyor biri;
İlk kez bitmiyor yaz, hayat çoktan
Farkında bunun akşamlar apansız
İniyor geceyi siyahkâr kılmak için
Hançer birdenbire saplanıyor, güz
Usulca örtüyor masumiyetin üstünü

Zifirî kelimeler sızıyor yazın bittiği
Göçmen bir kuşun yolunu şaşırdığı

Ağır bir ağrı gibi ağıyor sözlerin
Burgacına vedâ: Yaz yine bitti.
Şarkılardan öğrendiydik: Sevdâ
Sitemkâr bir vedâ idi ömür gibi
Hâtırası için kitabın bir yerinde
Saklı bir söz düşürülür belki de.
Mecaza dönmüşse vefânın enkâzı
Sükûnet gerekir unutmak için
Hatırlamak içinse yeni bir yaz

Ki unutuldu sanılsın diye bu öykü
Bir aşkın kelimelerle sürüp gittiği

Söz de ürperiyor kalın ve soğuk
Karanlığa gömülüp giderken şiir
Bizi kendine çeken dip, oradaydı
Yazın bittiği ve siyahkâr bir aşk
Öyküsünün anlatıldığı yerde
Ufkun kalbine çöktüydü tuhaf yaz
Unutuşun uçurumuna düşmüştü
Şimdi yine zifirî kelimeler sızıyor
Düşünsem hatırlarım dediklerime

Ki unutuldu sanılmasın dünkü öykü
Hani bir aşkın güzle solup gittiği

Derelerden geçtiydik seninle, azgın
Nehirlerden, çöl yalnızlıklarından
Sesin bir çavlandı güllerin fecrinde
Her yol ağzında bir daha öpüşürdük
Böğürtlen kokardı tedirgin boynun

Buğulanan geçmiş, kanayan yara
Avuçlarımızdaki karanlık uğultu
Huzursuz taylar gibiydik, yılkıya
Düşmüştük, karanlık bir yalnızlığa;
Ürperiyordu savrulan yelelerimiz

Ürperiyordu anılar sandığımız orman

Bir yolculuk söylencesiydi ömrümüz
Unutulmuş dillerin hüznüne benzerdi
Ateşin kalbine sokulurduk, rüzgârın
Yurtsuz soluğuna; zamansa yelkeni
Yırtılmış uçurumdu uğuldayıp duran

Sayımı yapıldıydı ateşin ve toprağın
Suyun ve havanın anlattığı bilindiydi
Geçirgen bir sarnıçtı anâsır-ı erbaa
Ve uygarlığın ölçüsü olmuştu insan
Dedi ki o: Yoruldum insan olmaktan

İnsan yorulur bazen insan olmaktan

Biz yorulduk, su yoruldu, gök bile
Eskimişti bakıp durmalarımızdan
Örselenen yaralarımızı kuzgunî
Sütüyle onarırken dağ geçitleri
Bir boşluk uykudan uyanıyordu

Derelerden, azgın nehirlerden, çöl
Yalnızlıklarından geçtiydik seninle
Böğürtlen kokulu vadilerde durup
Bir daha öpüşmüştük başımın hâlâ
Dönüp durması bundandır işte

Aklım yalpalıyorsa bundandır

LA MİNÖR

Sesin ne kadar benziyor sana
La minör, kumral, biraz şehlâ
Hüzünlü bir güz akşamı belki
Solgun ezgiler ve hâtıralar
Derliyor Çerkes çiçeklerinden

En çok da yitik bir aşkın
Anlatıcısı masalsı geçmişten
Orada zaman ağır ve sâkin
Akıyor ömrümüze her şeyi
Yaşatıp gösterecek kadar

Meşeleri gövermiş bir türkü
Kalmış geriye o uzak aşktan
Sesin ıssız serinliklere dönüyor
Balkonun begonya çağrısına
Şehlâ dediğim itiraz ünlemine

Üşengeç bir sarmaşık usulca
Tırmanırken rüyalarıma
Balkon sokağın nesi olurdu
Şimdi bir bir hatırlatıyor ay
Çocukluğumun kabahatlerini

Sesin fısıltıya dönüyor, muammaya
Bir sızı gibi sızıyor bu metruk
İskelenin kalıntısına rüzgâr ve ah
Benim öfkeli gençliğim dedikçe
Ahşap yalnızlıklar ekliyor ömrüme

Ömrüm şimdi ne çok benziyor sesine

PERİŞAN

Afgan afyonu Fellah şarabı
Bir de Acem santur ömrünün
Nirengi noktaları. Haydutluk
Hikâyelerinde rivâyet yahut
İnfilâk hâlindeki Alamut'tan
Tard edilmiş sünepe bir şaki

Kendine ayna edinmeyen
Mülksüz son meczuptu o

Kendi yalanında kırk'tan biri
De ki füsûnkâr zamanlarda
Harami. Umursamazlıklar
Edinmişti sînesine sığınan
Süsen otlarından ki eyvah
Boyundan küçüktü dünya

Eyvallah nedir bilmez idi
Esrik, mutedil bir belâ idi

Mavera macerasından dem
Vurur ki demlendiği anlardır
Gam yükünü Vâmık'tan alıp
Şimâlden cenûba, oradan da
Çin prensesine sundu ki Çin
Çekik gözlü çaşıttı Maçin'de

Çin, Maçin yahut yecücmecüc
Hâyâl hânemizin uçsuz karanlığı

Boy boylayıp soyuna kibrit
Çakınca gördüydü delilerin
En çılgınını ki Deli Dumrul
Diyorlardı; Elbruzlar'dan yüce
Olamaz deyip yerle yeksân
Eylemişti İkizkule ejderini

Temennasız tenhalıklar yurdu
Sayılır, yurt nemene ise

Sarsak bir Şaman yahut
Bu dünyada fuzuli, yol
Gamber etmişti elinden
Pey'ini almak'çin bu yüzden
Leylî yalnızlığında aysuz
Perişanlıklar yakıştırdı kendine

Velhâsıl gâh garib, gâh
Münzevi bir şâir idi

YOKTUR

Unutuş: tenhâya açılan büyük
Kapı; uçsuz bir çölün ortayeri
Kendini Mecnun sanır burada
Ceylanını kaybeden her *düşkün*
Mesnevi sayfalarından
Firar ederek

Yüktür her hatırlayış, hâfıza
Büyük anafor, sonsuz kâbus
Çeker dibe kanatarak zamanı
Orada kalbin vücuda ihtiyacı
Yoktur:
Tanrı da kayıptır çoktan

Kum yahut saat; aralıksız
Hatırlatır ya bir şeyleri şüphe
O zaman kök salar işte, şeksiz
İtirazsız îma ederek şiire
Şüphesiz
Böyledir olmuş olan

Çünkü şair kendinin farkında
Olduğundan daha yalnız, daha
Beter bir hâfızadır, bu yüzden
Kederini anlatabilecek alfabeyi
Ancak
kendisi yaratabilir

Yine de iğne iplik arar kendini
Akılla sınayan, söküğü bulmak için
Ah ki sezgi delik deşiktir îma da
Yol tenhâya gider, tenhâ bir kalbe
Menzilse
Kuma gömülmüştür, esrara

Döngü; körlüğün icadı, arayıp
Bulmak için şehre, dağa, ovaya;
Kaybetmek üzre yollara düşmüş
Bir şaire rastlar mı hiç sanmam
Yoktur,
Çünkü ıssızlıktır şair

2.
Barbar ve Şehlâ

Gidelim istersen suyun
Söğüt dallarını serinlettiği
Irmağın sesine aldanarak

Bir aldanma değil midir
Öncesi unutulan şeyler gibi
Aşklar ve yolculuklar da

Belki anlatır anlatacağı
Bir şey varsa bekleyen
Eprimiş olsa da sözler

Sözler hangi birimizin
Yalnızlığına kaçak yolcu
Olmamıştır ki kimi zaman

Çığlığa dönen bekleyişler
Sözün yırtılan yeri midir
Gecenin kezzap koynunda

İnandığımız ne kaldıysa
Bilemediğimizdendir ve tanrı
da bunaktır bu çağ kadar

Bu çağ unutmuştur artık
Çağlamayı ve serin söğüt
Dallarından düdük yapmayı

AY VE ISLIK

Gümüşü kararmış bir aşkın
Ay düşmez üstüne, düşse de
Üşür bu su sızdırmaz suskuda

Üşür ve yalnızlığına sığınır
Yeniden kendi olmak için
Çöle yahut denize döner yüzünü

Yüzü bildik bir yüz işte
Tarazlanmış bir geceye iner
Suya, çakal sesine ve aşklara bazen

Yarınki gecenin uçurumundaysan
Bir infaz olarak karşındadır ay
Düne dön, düne ve yitirdiklerine

Dağı yitirmişsen dağa, sesini
Yitirmişsen sesine dön, ki artık
Ay bir veda ünlemidir kapında

Ah çocuk, ay büyüdü ve sen hep
Geç kaldın, zaman söğüt yaprağı
Gibi hışırdayıp dururken sularda

Işığın yetmiyor gümüşü ve ayı
Denize düşürerek parlatmaya
Ay üşüyor, ay üşüyor bu yalnızlıkta

TUZ SEYRİMESİ

"gül yanlış kokarsa,
tuz yakaya takılır"
(Orhan Alkaya)

Tuz seyrimesiydi ve şaşkındık
Zifirî bir susku sekiyordu
Çocukların ıssız oyunlarında

Kuşlarsa kanat çırptıklarında
Düşüşüp duruyorlardı ve söz
de yitirmişti özgül ağırlığını

Kurumuş davul derisi kadar
Gergindi söz ile mürekkep
Mutsuzluk seyrimesiydi tuz

Çürük bir umut, çürük tuz,
Nemi soğurulmuştur ömrün
Gridir artık kan kırmızısı

Bilinsin isterdim yolculuğun
Burada bittiğini ve söndüğünü
Bütün yıldızların bu ormanda

Çünkü orman tuzlu ve ıslak
Bir mevsimdi çürümüş yaprak
Ölülerinin altında kalsa da

"Hayyam, yalnızdın sevgilinin yanında
Şimdi gitti, artık ona sığınabilirsin."

Rivâyetdi ve zaman sâkin
Bir su gibi hâreleniyordu
Senin için orman uğultuları
Uzun kış geceleri getirdim
Artık okunmayan masallardan

Bildim ama bilemeyip düştüm
Yollara ıslığımdaki gül kokusuyla
Çünkü gül mağrur bir yalnızlık
Yahut dalgın bir keder olarak
Yakışırdı senin şehlâ sesine

Rivâyetdi ne zaman sâhi oldu
Bildim bilemedim sâhi nasıl soldu

Anka'nın beni bıraktığı yerde
Barbarlara rastladım, en çok
Seni andırıyordu incelikleri
Seni ve senin şehlâ duruşunu
Rüzgâr doldurdular ceplerime

Oysa ben yılanların deri değiştirdiği
Bir çöl arıyordum kendi çölümde
Gövdemin çağına ulaşmak'çin
Matematik ve şiir çalışıyordum
Tarihse barbarlık öncesi devirlerdi

Rivâyetdi ne zaman sâhi oldu
Bildim bilemedim sâhi nasıl soldu

Dağlarımda yangın ovalarımda
Tûfan hikâyeleri anlatılırken
Masaldan masala, efsâneden
Efsâneye sığınıyordun ve ben
Sıfırı öğreniyordum Aztekler'den

Şiirse şehlâ sesine benziyordu
Yani yalan yani bir kara zulüm
İnceliğin barbar duruşu belki
Vak'anüvis edasıyla geziniyor
Yenildiğim tüm alanlarda şimdi

Rivâyetdi ne zaman sâhi oldu
Bildim bilemedim sâhi nasıl soldu

Bir kez daha uğradığımız
Cinayet yerine benziyor
Unutmak istediğimiz ne varsa
Meğer ne çok biriktirmişim
Unutmam gereken şeyleri

Duruşunu, şehlâ sesini mesela
Yatağımda kalan sıcaklığını
Yastıkta başının bıraktığı çukuru
En çok da bir yolculuğa çıkarken
Dönüp dönüp sarılışını

Zaman bir su gibi hâreleniyor yine
Rivâyetdi ne zaman sâhi oldu

Uzun uzun susuyorsun bir gülü koklarken
Yüzün büsbütün gülistan oluyor ve bitti
Sandığımız yerde yeniden ürperen bu aşk
Hangi hâtıralarla kanadı hangisinde sustu
Biz hangi şehirde güller taşıdık odamıza
Hangisinde yaralarımızı saracak bir dost
Bir yoldaş aradık ölürcesine, yoktular

Zilsiyah hâtıralar edinmişti şehirler ve barbar
Zamanlardı bizim şehlâ sessizliğimizde

Nice yıkımlardan kurtardığın şeydi susmak
Adressiz yaşamalardan, mutsuzluklardan
Umutlardan geri kalandı ve yakıştırdın
Kendine, yüzünün biçimi buradan geliyor
İki şehir, iki Darbe arasında geçirdiğin yıllar
Sana bir onur gibi ekledi susmayı ki güller
Sessizliğin koynunda bulurlar renklerini

Ayrılıkların bir rengi vardır, sususların
Bekleyişlerin, yalnızlıkların da öyle
Şehrin görüntüsü unutmanın rengine benzer
İstasyonlarsa özleme dönüktür nedense
Ve bir köşesinde mutlaka taşra kokusu
Kokunun rengi nasıl yayılır bilirsin
Güllerden, fesleğenlerden ve acılardan

Hiç konuşmayalım istersen susmak bir dil
Bir hatırlamak olsun yitirdiğimiz ne varsa
Hatırlamak deyince içimden bir rüzgâr
Işıkları söndürülmüş kasabalar geçiyor
Komşu bahçeden hoyratça kopardığım güller
Kendimi Pekos Bill yerine koyduğum
Günler düşüyor içime, kendime sığmıyorum

Hatırlamak deyince annemin öldüğü gün
İçimden bir mürekkep ırmağı akmıştı
Su ve ateş, hava ve toprak ve her şey
Cıvaya dönüşmüştü orada, ikide bir
Gülkurusu yolculuklara çıkışım bundandı
Yön duygumu galiba o zaman yitirdim
Hangi şehirde yoksan ben kayboluyorum orada

Zarif hatıralar edinmiştik sokağımızdan
Ve eğilip bakardı geçip giden bulutlar
Sen mektubundan önce gelirdin, kuruyan
Fesleğenler için yas tutardık yazsonları
Devrim bir ihtimâl olarak kaldı diyenlere
Sessizce itiraz etmeyi öğrendik o günlerde
Dokunsalar akasyalar gibi yaprak dökerdik

Şimdi ürperten, onaran bir şey var, sen bir gülü
Uzun uzun koklayarak anlatıyorsun bunu
Kalbimizse küllerin altında kalabilen iki köz
İki cehennem; imlâsı bozuk mektuplar gibiyiz
Çünkü imlâ evlilikle biten aşklara benziyor
Rüzgârını yitirmiş vadiye, bulutsuz
Yağmursuz bir gökyüzü de diyebilirsin

Uzun uzun susuyorsun bir gülü koklarken
Hatırlamak böyle bir şey olmalı diyorum
Unuttuğumuz ne varsa barbarlar sızıyor
Bizse şehlâ bir isyan oluyoruz şehrin
Zilsiyah hâtıralarından sıyrılarak
Sevmek böyle bir şey herhalde diyorum
Sen uzun uzun koklarken bir gülü

Ve yüzünün doğusu gül kokuyor çünkü doğu
Gülistandı dağın ve destanın bize anlattığı

Dağa bir gerdanlık olan şehir
Ay şehir miydi kadim tarihte
Yoksa dilsiz bırakılan yetim,
Çanı kırık bezgin bir kilise mi

Hüznün hâlesi diyordu kimileri
Gülistân diyenler de vardı
Orada Şahmaran hikâyeleri
Bir de telkârî acılar anlatılırdı

Karanlık, zilsiyah bir efkâr
Gibi çöktü ocağımıza ki cinnet
Cehalet ve ihanet çağı diyordu
Keldani kılıklı bir ihtiyar

Kilidi kırık bir kapı, ipi safran
Kuyuydu galiba uzaktaki sual
Cevap yerine deve yüküyle tuz
İpek ve bakır taşırdı tacirler

Vurup sırtımıza dağımızı bir de
Gam yükünü düştük eteğinize
Ki orada vefadan eser aşktaysa
Sabır, sebat ve umut yok

Bilindi işte. Hicret bir hicrân
İdi makûs fecrinde yolumuzun
Yol uzun atlar tedirgin sularsa
Büsbütün köpük kesmiş atlasta

Sulara sual olunan hiçbir şey
Cevapsız kalmamıştır ve efsane
Tarihin yerini alacaktır elbet
Yanlış okundukça Dicle ile Fırat

Öyle ki, üç gümüş balık dile gelip
Dediler: Gerçek ezeli vahşettir
Gölünüze çöl gönlünüze karanlık
Savrula deyip düştüler bir masala

Korkan kartalın kanadı da
Kalkmaz olur ki yanlış bir
Rûyaya benzer bu coğrafyada
Yaşamak, ölmek ve sevişmek

Ölmek çocukların asıl işiydi
Ağlamaksa kadınların nasibi
Bu yüzden küskündür onlar
Osmanlı mülküne ezelden beri

Bu yüzden kadını erkeği almıştır
Yaşadığı toprağın rengini, Ezidî
Süryani'ye benzer biraz Asuri ise
Ermeni'ye belki de hepimize

Mülksüzlük çağına daha çok
Zaman vardı ve uygarlık
Aralıksız kurban arıyordu
Halkların mazlum coğrafyasında

Ve dağa bir gerdanlık olan şehir
Telkâri üslûbunu unutmadan
Şerh düşüyordu yaşananlara
Çünkü o bir hâtıraydı Gülistan'da

AH DELİ TAY

İnsanı ülkeden kopartabilirsiniz,
ama insanın yüreğinden ülkeyi
sökemezsiniz

John Dos Passos

Sesinden ışık bakışlarından
Zifirî karalık sızan deli tay
Şimdi sana hangi dağın yeli
Hangi uçurumun uğultusu
Hangi suların yıldız şavkları

Kıyı kıyı git de düşme bir çölün
Serâbına diyen babanın yüzü
Gümüş eyerini fırlatıp attığın
Vâdiye benziyor öylesine sisli
Öylesine ıssız ve heder edilmiş

Toynakların çakmaktaşı kav
Ve kıvılcım. Soluğunsa hareleniyor
Yamacın karlı soğuğunda
Bezirgân bakışlı bu göç yolu
Hiç bitmiyor, bitmeyecek belli ki

Trabzon Varna Ürdün Lübnan
Ve dünyanın bütün sefillikleri
Şimdi bu ayışığının altında
Nasıl uyuyabilir şaşıyorsun
Aklına Elbruz geceleri geliyor

Terkinde kaçırdığın kızlar, sahtiyan
Çizmeli silahşorlar düşüyor aklına
Emceklerine süt yürümüş gelinleri
Obanın güngörmüşlerini at hırsızlarını
Telef olan çocukları düşünüyorsun

Güneye, çöle dönme yüzünü
Demişti ya baban: Süvarin
Duymadı at öğüdünü deli tay
Bundandır kızların cariye
Silahşorların emirkulu oluşu

Bundandır tarih denilen sarsağın
Sana ayırdığı sayfalar ki eksik
Yanlış ve alfabesi unutulmuştur
Hebâ edilen bir rüyânın sabahında
Anlatma bunları bana deli tay

Ezberimdedir büyükbabamın
Çölde kayboluşu, nineminse
Çıldırması padişah hareminde
Anlatırlar ki muhacir olanın
Hicrandır ömrünün yarısı

Alnı akıtmalı atlar geliyor
Gözümün önüne ve bir de
Câmiden uzak duran ozanın
Kafkas'tan getirdiği Tha'ya
Eyvallah etmeyişi bir daha

Gümüşün beyazı nehre, ayın
Gölgesi düşmüşse eğer kedere
Şair bir tetik boşluğundadır
Ve söz kâr etmez olur Çerkez'e
Atlar da yılkıdadır çünkü, yürek de

Sesinden ışık bakışlarından
Zifirî karanlık sızan deli tay
Şimdi sana hangi dağın yeli
Hangi uçurumun uğultusu
Hangi suların yıldız şavkları

AKLIM TÖKEZLİYOR

Gümüşün sessizliği düşünce ayın şavkına
Tökezliyor dilimin ucunda kanattığım söz
Islığımı unuttum yıllardır, şehrin metalinden
Çığlıklar fırlıyor, imdat sesleri, fren patlaması
Oğlumun aşk diye yaşadığı vahim görüntü
Termik bir ışınım diye biliniyor şehirde

Ve bir tereddüde yer bırakmıyor olmakta olan
Benimse aklım tökezliyor şehrin sokaklarında

Zihnimde uzak bir çağrışım: Şiir ve aşk
Yani zamanın ağır ve sâkin akıp gittiği
Kelimelerin haysiyeti, dostluğun sıcaklığı
Aşklarınsa gözyaşı istediği masûmiyet
Kitaplardaki mürekkep kokusu gibi hepsi
Kaybolup gitmiş şehrin yakın tarihinde

Ve kendine yetmiyor olmakta olan
Benimse aklım tökezliyor şehrin ortasında

Şimdi komik hatıralar diye bakılıyor
Siyah beyaz fotoğraflardaki ciddiyete
Ve bunların birinde haykıran militanın
Cesaretine ki, haykırıyor o en kalabalık
Caddesinde şehrin: "Kardeşler! Ölüm
Nereden ve nasıl gelirse gelsin...."

Ve bir unutuşa nasıl sığıyor her şey

Benimse kalbim tökezliyor

3.
Çocuksun Sen

GELDİM İŞTE

Sülfür inceldi ve en yorgun yerinden kırıldı ayna
Tenhaydı düşlerim, geceydi, çıkıp geldim işte
Su ve ateş, bir de gülünç yalnızlığım var sana
Getirebildiğim, kokularını yitirmişti çünkü güller

Suyu dinle ateşi yak özledim demek bu

Parasız yatılı hüzünlerden ne kalır geriye
Biraz Tamil biraz Türküz ayıptır söylemesi
İntiharsa günahtır külliyen yasak bilirsin
Pısırık bir ihtilâl gibi getirdim sana bunları

Bir de belleğim, başıma bela, hazin ve komik üstelik
Hatırla eskiyen meydan saatini, çocukluğundur
Tayyare pulları getirdim sana evden kaçışlarımı
İstersen yok say bunları tespih de yapabilirsin

Beni vur saatin altında seni seviyorumdur bu

Şiir yazan bir adamın fotoğrafı var yanımda
Kendini ölümlü sanıyor onu getirdim ganimettir
Büyüdü büyülenerek, taşlayarak kovdu kabilesi onu
Suyun öte yakasında yaşadı, Sisyphos dediler adına

Sülfür inceldi ve en yorgun yerinden kırıldı ayna
Ayna pusluydu bunca yıl nice sır taşımaktan
Kırılmanın sesini duydum ve onu getirdim sana
Unutulmaya geldim işte onarılmaya değil

Kov beni kabilenden ama bekliyorum demek bu

ÜTOPYA

Bir çocuk sularda kaybolan
Bulutu çekiyor düşlerin ağıyla
Eprimiş bir geleceği, gri anları
Karşılıksız soruları çekiyor üstüste

Sorular mı, hedefini bulamayan
Bir bumerangtı çocuğun elinde

Söz ve ihanet buluşunca
Cinnet geçiriyor şiir ve çocuk
Tökezliyor bütün dinozorlarını
Okyanuslara gömüyorken

Celladım diyor sevgili celladım
Bekle beni biraz cesaret
Bak nasıl koşuyorum peşinden
Uçurumları atlayarak

Tarih mi, yollara düşmenin
Kedere benzeyen yeridir tarih

Anıları bileyen her yolculuk
Sezgi cehennemi oluyor çocukta
Kaybolan ve durmadan kaybolan
Neydi, neydi bilmiyor hiç kimse

Ki insanlar rüya görmüyor
Ve sıfır nedir biliyorlar
Düş kuranlarsa çoktandır
Meczup sayılıyor artık

Çöl de keşfedildi ve yeniden
Bir kez daha kaybedildi ütopya

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün
Bir uçurum kıyısında vursunlar beni ki dünya
Uğuldayıp duran bir uçurum değil miydi zaten

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün

Adımı yazıyorum kar üstüne ve ıslığını çığlık
Gibi incelterek yetişiyor ardımdaki tipi bana
Siliyor adımı bir dal kırarak çam ormanından

Geçmişim kar sessizliğiyle özetleniyor artık
Anılarım buz tutmuştur aşklarım kar yangını
Ömrüm parmak uçlarımda eriyen bir kar tanesi

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün

Kar yağıyorken milyon bekerel hüzün yağıyordur
Derim ki kar ve hüzün bir aşkın seyirdefteridir
Yolculuklar ve ayrılıklarla anlatılabilir ancak

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün
Bir uçurum kıyısında vursunlar beni, vursunlar
Bir kahkahayla çekip giderim karlı ovalardan

Şairler vurulmalıdır, hayat yakışmıyor onlara

ASMİN

Çetin Öner'e

Kimdi cesaretimi kıran, üstelik
Yeni serüvenlere hazırlarken kendimi
Sesimi cılız, rüzgârımı yelkensiz
Bulan kimdi, ki şimdi geniş zaman
Kipiyle düşürüyor gölgesini anılarıma

Ama kimdi adını bir kadına ödünç verip
Doruklara çekilen büyülü doruklara
Biz Asmin dedik ona, sevgilim, kadınım,
Anamdı belki, ama o çoktandır
Üç bin metrenin altına inmiyor artık

İçimde bir fil sezgisi, kopup gitmeliyim
Dağlara yazmalıyım aşkı ve ayrılıkları
Asminli düşler kurmalıyım ya da birisi
Karşılık bulmalı canımı yakan sorulara
Kim demiyorum kim olursa olsun

Boynu kırılan bir oyuncaksam hırçın
Bir çocuğun elinde, ki celladım
Gözlerimi de oymuştu fırlatıp atarken
Yine de özlüyorum onu, niyetçi
Tavşanlara dönerken beklediklerim

Aynı soruyu sormaktan, minör
Ağrılardan yoruldum, gitmeliyim buralardan
İçimde buharlaşan cıvayı soluyorum artık
Yoruldum yoruldum yoruldum
Gereklilik kipinde yaşamaktan

Burada yağmur yağıyor
Aralıksız yağıyor günlerdir
Ama sen yine de şemsiyeni
Almadan gel ilk otobüsle

Buğulanan camlara usulca
Yüzünü çiziyorum ki yüzün
Bir yağmur damlası olup
Düşüyor yapraklarına gülün

Güller de bozamıyor bu uzun
Karanlık sessizliğini kentin
Anılarını yitiriyor sokaklar
Bezirgânlaşıyor bulvar ışıkları

Tarih de kekemeleşiyor bazen
Ki o zaman aşktır tek bilici
Aşksa yürümek gibi bir şey
Duyabilmek kuşların gelişini

Anısı bizsek eğer bu kentin
Unuttuğu türküler bizsek
Acıyı rehin bırakıp bir güle
Anımsatmalıyız bunları bir bir

Sonra yürümeliyiz seninle
Sokaklara caddelere çıkmalıyız
Belki bir aşktır bu kentin
Belleğini geri getirecek olan

Burada yağmur yağıyor ama sen
Şemsiyeni almadan gel yine de
Özletiyor bu çılgın sağanak seni
Sırılsıklam özletiyor biliyor musun

Yine bir duman çöktü sokağa kent tutuştu
Bütün sığınaklarda seni arıyorum nerdesin
Aklıma dökülen hatıralar hattında bir yangın
Bir yaylım ateş başlıyor, nevruz diyor birileri
Dün bir demirciydim ufku eritirdim durmadan
Bugünse ateş altındayım hatıralarımı yazma

Bir rüya görüyorsun terlemişsin sırılsıklam
Vurulup düştüğüme inanmak istemiyorsun
Oysa bir kente girişin provası oluyor ölümüm
Yeis yok, bir misillemedir bütün hatıralarım
Yalnız yıkık bir duvar var karşıda ve bir kadının
Cesedi üstünde uçuşup duruyor takvim yaprakları

Seni bekliyorum orda, meydan saatinin altında
Bir James Dean filmine gideceğiz gelirsen
Cehennem hızıyla çarparken mutsuzluğun çelik zırhına
Soluk soluğa yaşanacak tüm imkânsızlıklar
Böyle olmalıydı ve oldu işte diyecek oğlum
Babamsa bir ağıta benzeyecek küllerimi avuçlarken

Bütün köprüleri dinamitledim ve geldim işte
Bir kente girmemiz nasıl gerekiyorsa öyle
Apansız çıkmalısın karşıma
Ki unutulmuş
Bir karşıçıkış olmalı dünyaya
Seninle her karşılaşmamız

Mağlubuz. Durmadan kazanan bu hayat
Basit bir üçkâğıtçı sadece, bir sahtekâr
Beşbenzemezle rest çekiyorum ama o
Biliyor bunu ve çekiliyor oyundan, yokum diyor
Dün bir demirciydim oysa ben, ufku eritirdim
Bugünse ateş altındayım hatıralarımı yazma

Hatıralarımı yazma tarih sanıyor birileri

ÇOCUKSUN SEN / II

Çocuksun sen sesinin çağlayanına düştüm
Bir çiçeğe tutundum düşerken, ordayım hâlâ
Sallanıp durmaktayım bir saatin sarkacı
Nasıl gidip geliyor gidip geliyorsa öyle
Zaman benim işte, nesneleşiyor tüm anlar
Dursam ölürüm paramparça olur dünya

Çocuksun sen sesinin çağlayanına düştüğüm

Uçurum diyordun bir aşk uçurum özlemidir
Bırakıyorum öyleyse kendimi sesinin boşluğuna
Tutunabileceğim tüm umutları görmiyeyim için
Gözlerimi bağlıyorum geceyi mendil yaparak
(Gözlerim bir yerlerde daha bağlanmıştı, bunu
Unutmuyorum unutmuyorum unutmuyorum hiç)

Bir rüzgâr esse ellerin fesleğen kokuyor
Kırlangıçlar konuyor alnına akşamüstleri
Bu yüzden bir kanat sesiyim yamaçlarda
Üzgün bir erguvan ağacıyla konuşuyorum
Ayrılığın zorlaştığı yerdeyim ve dalgınlığım
Bir mülteci hüznüne dönüyor artık bu kentte

Çocuksun sen alnına kırlangıçlar konan

Bir bulutun peşine takılıp gittiğimiz yer
Okyanus diyelim istersen ya da sen söyle
Batık bir gemiyim orda, seni bekliyorum
Upuzun bir sessizliğim fırtınalar patlarken
Gövdem köle tacirlerinin barut yanıkları içinde
Ve gittikçe acıtıyor yaralarımı tuzlu su

Çocuksun sen, büyümek yakışmazdı hiç
Gülüşünün kokusuyla yeşerdi bir elma ağacı
(Soluğunun elma kokması bundandı belki)
Bir elma kokusuna tutundum düşerken
Sallanıp durmaktayım bir saatin sarkacı
Nasıl gidip geliyor gidip geliyorsa öyle

Çocuksun sen, çocuğumsun

İMLÂSIZ

Hep denedin. Hep yenildin.
Olsun. Gene dene, gene yenil.
(S. Beckett)

Ayağı kayan bir çocuk
Kadar şaşkınım, bilemedim
Düz yolda yürümenin imlâsını
Kanayan dizlerime bakıp da
Ağlamayı öğrenemediğim gibi

Sevgilisi değildim kadınlarımın
Bir papağan tüneğiydim belki
Ama birkaç sözcük öğrendiysem
Kadınlardan öğrendim, yine de
Bilemedim sevgilim diyebilmeyi

Büyülendim ama büyüyemedim
Aklım ermedi aynalara ve suya
Yüzümü gösterip kalbimi neden
Sakladıklarını öğrenemedim
Şaşkınım, cahilim ben bu dünyada

GİTMEK

Bu vadideki karanlığı
ve büyük soğuğu düşün
(B. Brecht)

Gitmek. Bir hançeri inceltip
Okyanusa daldırmak isteği
Ya da düşebilmek atlasların
Dışına ki ey kalbim
Yalnızsın bu yolculukta da

Gitmek. O kaos duygusu, aklın
Sarsıntılarla yorgun düşüşü
Bilincin kamaşması belki de.
Rehin bırakılacak bir şey yok
Unuttuklarından başka

Gitmek. Bir büyü gibi saran
Ağrılar yumağı, kışkırtılmış
Düşlerdir ki sen şimdi
Esirgeme kendini kalbim
Kederin o derin yalnızlığından

AŞKLAR Mİ

I.

Aşklar mı diyordun, anladım
Senin incindiğin benimse
Yollara düştüğümdür yeniden

II.

Biten bir aşk için
Söylenecek söz şu olmalı:
- Güzeldi yine de

III.

Hiç kimse bir aşkı
Onarmaya kalkmasın
Kaybedilmeye değer
En güzel anında bitirilmişse eğer

Samanyolu, çobanının peşinden giden bir sürü gibi, göğün yamacına tırmanıyordu. Sürüdeki en küçüklerden biri, bu gümüşî döngüden ve dinginlikten öteye geçmeyen yolculuklardan bıkmıştı artık. Huzursuzdu. Sıkıntının tırnakları, bir yerlerini sürekli kanatıyordu. İşte böyle bir gök gününde, sürüden sessizce ayrıldı. Evinden kaçan kısa pantolonlu afacan bir çocuğa benziyordu küçük yıldız. İpinden kopmuş bir uçurtma gibiydi. Hoplaya zıplaya uzaklaştı sürüden. Boşluğu ve birbaşınalığı duyumsadı birdenbire. Arkadaşlarından öğrendiği bir evren türküsünü mırıldanmaya başladı. Bir yandan da ayrıldığı sürünün, bütün bir ömür, evrenin kıyısında yaşamaya nasıl katlandığını merak ediyordu. Şaştı kaldı bu işe. Yıldız aklının hayalsiz olabileceğine inanmak istemiyordu. Sonra unuttu bütün bunları. Geleceği, geçmişi ve her şeyi... Ve şöyle düşündü küçük yıldız:

Evren yalnızlıktan da küçükmüş
Düşlermiş asıl sonsuz olan

Zaman, kar kristalleri gibi ayağına batsa da, yolculuk duygusunun esrikliği gizemli bir tada dönüşüyordu gittikçe. Saklı vâdileri keşfetti küçük yıldız, karadeliklerde dolaştı. Ateşarabalarına binip manyetik rüzgârlar denizine indi. Başına belâlar açmada gittikçe ustalaşıyordu artık. Kendine yönelmiş bir tehdit gibiydi. Asteroidlerin meteor yağmurlarına uğramış bedenleri delik deşikti. Cüzzamlılara benziyorlardı. "Ölüm," dedi küçük yıldız, "Ölüm beni çirkinleştirmeden yok olma yollarını öğrenmeliyim." Sonra öteki galaksilerin uğuldayan rüzgârlarına yöneldi. Nebulalar arasından kayarken bir yandan da türküler söylüyordu, yıldız türküleri.

Evren umutlardan da küçükmüş
Mutsuzluk daha büyükmüş meğer

Küçük yıldız, sönmüş yıldızlar arasından geçerken, terkettiği sürüyü anımsadı bir ara. Arkadaşlarını, ışıkışığa neşeli dostlarını düşündü. Büyücüleri, bilicileri anımsadı. Dönse ömrü uzayacak, hızla yitirdiği ışığını yenileyebilecekti belki. Ama oraya dönmeyi bir kez bile aklından geçirmedi. Işığının, elmas tozları gibi bedeninden dökülmesine aldırmadı. Çevrenini kendisi yaratmalı, kendisi yok etmeliydi. O hiçbir zaman sönmüş yıldızlar mezarlığına gömülmeyecekti. Gerektiğinde kül olup savuracaktı kendini. Diğer yanda samanyolu küçük yıldızın kaybolduğunu yüzlerce ışık yılı sonra ayrımsadı. Ama binlerce ışık yılında açtığı keçi yolundan çıkıp da onu aramaya yanaşmadı. İmkânsızı denemeye kalkmıştı o:

Evren
Sekizinci renge sarınan
Metaforlarmış meğer

Karanlık bölgelerden geçiyordu küçük yıldız, bir ateşböceği kadar kendine yakın, kendine uzaktı. Kendini, evrenin öteki kıyılarına sürükledi sonra. Yıldızların düş kurdurucu olduklarını ama artık düş de kurmaları gerektiğini duyumsadı. Yıldızların da ütopyaları olmalıydı. Ama bir yandan tükeniyordu küçük yıldız. Hızla, ışık hızıyla tükeniyordu. Karadelikler onu yutabilir, sönmüş yıldızlar kendilerine çekebilirlerdi. Büyükbüyüklerinin masallarındaki gibi tehlikeler ortasında kalabilirdi. Umurunda bile değildi bütün bunlar. Yaşıyordu, ölümlüydü ve firariydi, hepsi bu...

Evren hiçlik'ten de küçükmüş meğer
Yaşamı ve ölümü ezberleyecek kadarmış

Sonra bir ışık yılında, yırtılmış ozon tabakasının altında Dünya'yı gördü. İnsanlar, çamur içindeki larvalara benziyorlardı. Küçük yıldız dehşetle baktı aşağıya. İşte tam o an ayağı bir meteora takıldı ve kaymağa başladı. Düşüyordu. Tutunabileceği birşey yoktu evrende. Tutunmak da istemiyordu zaten... Işığa ve kendine veda etmenin vakti gelmişti. "Vedanın anlamı ne" diye düşündü sonra. Anlamsızdı. Dünya'ya inme duygusunun bir biçimiydi veda. Bir yandan da kaymağa devam ediyordu. Son çabasını aşağıdaki Dünya kirliliğine düşmemek için harcadı ve kıl payı kurtuldu bundan.

Evren
Küçük bir okyanusmuş meğer
Kıyısında yelkenliler batan

Kendini gök uçurumuna bırakırken küçük yıldızın son baladı şu oldu:

Düş üyorum

t o l a
z ş r a
a k

d
t ü o
ş a
z l
ü
ş r y a
a k o
r
u
m

D ü n y a o l m a s ı n d a !

4.
Belki Yine Gelirim

KALBİM UNUT BU ŞİİRİ

Uğuldayan ve hep uğuldayan
bir orman kadar üşüyorum şimdi
yanlış rüzgârlar esiyor dallarımda
yanlış ve zehirli çiçekler açıyor
Kanımda kocaman gözleriyle bir çığlık

Su ve ses kadar beklediğim
ne kaldı geride, bilmiyorum
uzanıp uyumak istiyorum gölgeme
ve sarınmak o kocaman gözlerin
uğuldayan rüzgârlarına

Bir acıyı yaşarım ve zehrinden
çiçekler üretirim kömür karası
uçurum kadar bir yalnızlık
yaratırım kendime, atlarım
Anısı yoktur küçük rüzgârların

Yapraklarım yok artık kuşlarım yok
büsbütün viran oldu dağlarım
ezberimdeki türküler de savrulup gitti
ömrümün karşılığı kalmadı sesimde
sesimde yalnız ormanların gümbürtüsü

Yanlış, daha baştan yanlış
bir şiirdi bu, biliyorum
ve belki ömrümüzün yakın geçmişi
bu kadar doğruydu ancak, kim bilir
Kalbim unut bu şiiri

Cemil Çakır hocaya

Dudaklarımı kanatırcasına ısırıyorum günlerdir
her sözcük dilimin ucunda küfre dönüyor çünkü
Bir gök gürlese bari diyorum bir sağnak patlasa
bitse bu sessizlik, bu kirli yapışkanlık bitse
ama bir tufan az mı gelir yoksa yine de
yırtılan ve parçalanan bir şeyler olmalı mutlaka
hiç durmadan yırtılan ve parçalanan bir şeyler

Oysa ne kadar sakin bu sokaklar ve bu kent
ne kadar dingin görünüyor bana şimdi gökyüzü

Gidenler nerde kaldılar, özledim gülüşlerini
bir kenti güzelleştiren yalnız onlardı sanki
onlardı çocuklara ve aşka ölesiye bağlanan
kadınları güzelleştiren herhalde onlardı
"Tükürsem cinayet sayılır" diyordu birisi
tükürsek cinayet sayılıyor artık
ama nerde kaldılar, özledim gülüşlerini onların

Uzun uzun bakıyorum kıvrılan sokaklara
tek yaprak bile kıpırdamıyor nedense
ve tek tek söndürüyor ışıklarını varoşlar
alnımı kırık bir cama yaslıyorum, kanıyor
kanımın pıhtılarında güllerin serinliği
ve fakat bir cellat gibi yetişiyor pusudaki
Dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

Yaşamak neleri öğretiyor, düşünüyorum
okuduğum bütün kitaplar paramparça
çıkıp dolaşıyorum akşamüstleri birbaşıma
bir uçtan bir uca yalnızlıklar oluyor kent
bulvar kahvelerinin önünden geçiyorum
sırnaşık aydınlar, arabesk hüzünler
bir gazete sayfasında sereserpe bir yosma

Sesler gittikçe azalıyor, kuşlar azalıyor
ve ne zaman yolum düşse vurulduğun yere
kızgın bir halka oluyor boynumda o sokak
hüznü yalnız atlarımız duyuyor artık
biz çoktan unutmuşuz böyle şeyleri
ama içimde bir sırtlanın dalgın duruşu
ve dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

İçimde zaptedilmez bir kırma isteği
dizginlerini koparan bir at sanki bu
soluk soluğa kalıyorum her sonbahar
ve sevgilim ne zaman hoşgörülü olsa
bir yolculuk düşüyor aklıma, gidiyorum
bütün gençliğim böylece geçip gitti işte
ama hâlâ bir şeyler var vazgeçemediğim

Hangi duvar yıkılmaz sorular doğruysa
bir gün gelirsek hangi kent güzelleşmez
şiirlerim bir dostun vurulduğu yerde yakıldı
geri almıyorum külleri yangınlar çıksın diye
Devriyeler çıkart şimdi, bütün ışıklarını söndür
sorduğum hiçbir soruyu geri almıyorum ey sokak
ve dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

Dudaklarımı kanatırcasına ısırıyorum günlerdir
bir gök gürlese bari diyorum bir sağnak patlasa
bitse bu kirli ve yapışkan sessizlik, hiç gitmesem
oysa ne kadar sakin sokaklar, kent ve bütün yeryüzü
ipince bir su gibi sızıyorum gecenin tenha göğüne
sessizce çekip gidiyorum şimdi, sessiz ve kimliksiz
belki yine gelirim sesime ses veren olursa bir gün

I.

Sen dostumdun benim, gülünce güneşler açardı
su gibi azizdin, yurdumdun alnında ateşler yanan
ışıklı bir ırmak gibi aktığımız o uzun yürüyüş
daha dündü sanki, her patlayan sağanak bunu anlatır
fabrika düdükleri bunu anlatır bana her vardiyada

Hazırladığımız ilk taşbaskısı afişi anımsar mısın
bükülüp giden kent sokaklarını, fabrika önlerini
sonra kitapları (kokuları hâlâ burnumda onların)
Hangi mayısta taşıdık kentlere güllerin rengini
gerçi gülistân olmadı ömrümüz, gam değil

Belki tanırdın ilk vurulanı, o gün hiç ağlamadık
hayır ağlamadık, çıldırdık o gün çıldırasıya
adını çocuklarımıza verdik onun, çoğaldı
mezarlar çoğaldı o günden sonra, yetişmedi bize
öldürülecek kadar büyümüştük, öyle demişlerdi

Ve hayat öylece akıp durdu işte, akıp duruyor
Kimilerinin bakışlarına yine karlar yağmış
saçları dumanlı bir geçit sanki, dudakları lâl
Kitap yakanlar eksilmiyor, şu uçuşup duran
kırlangıç ölülerini görüyor musun kentin üstünde

Sen dostumdun benim gülünce güneşler açan
bulutlara rüzgâra asarım suretini her akşam
her akşam bir mektup yazarım dağlar kadar
Kayıp bir adresten geliyor sesin şimdi, üşüyorsun
Unutma, dostumsun sen, nerdeysen orda ölmek isterim

II.

Kasabalı bir hüzün çökerdi söylediğin türkülere
meşeler göğerir kalbin rehin kalırdı o huysuzda
ve akşam soframıza ağarken bir yayla bulutu
kuşları ürkütülmüş bir dal gibiydin, öylesine mahzun
efkâr da yakışırdı sana, ilk kadeh kekik kokardı

Kısa pantolonlu resimlerimiz sararmadı daha
ilk sigarasını bölüşen iki okul kaçağı iki haylaz
hiç kimseler anlamıyor muydu o günlerde
ilk sevgililerıyle denizaşırı yolculuk düşleri kuran bizi
ve ne çok yalnızdık sinemalar olmasa

Unutalım mı şimdi kente indiğimiz o ilk günü
sabahlara kadar okuduğumuz o kitapları
kar aydınlığında yürüdüğümüz yolları unutalım mı
Artık çok geç, işçiler seni soruyor ve ötekileri
her karşılaşmamızda sizi konuşuyoruz uzun uzun

Anımsar mısın odamızın talan edilişini
her katta yaralı bir kardeşin çığlığını sonra
kantinde kitaplar yırtılıyordu, delik deşikti duvarlar
mosmor bir çığlıktı gözleri malatyalı kızın
sana hep o huysuzu anımsatırdı, bilirdim

Kimilerine göre ancak ölümü güzelleştirirdik biz
birer çılgın mıydık gerçekten, serseri bir rüzgâr mıydık
göğermiş meşeler kadar yakın mıydık bulutlara
ve tarih upuzun bir hikâye miydi -öyle diyorlardı-
bir işçi kıza söyledim bunları, yalandır, dedi

Anlamını yitiren birşeyler mi var şimdilerde
yazdığım şiirlere yabancıyım, sokaklara yabancıyım
taşı delemiyor bir çığlık ve apansız bir
su oluyorum ipince, kendime sızıyorum
dünya yetmiyor bazen, bırakıp gidebilir miyim

Ve hayat böylece akıp durdu işte, akıp duruyor
kentler karıncalanmış birer namlu gibi
upuzun yatıyorlar dizlerimde ama sımsıcak
meşeler göğermiş diyorsun varsın göğersin
her yaprak bir öpücüktür sana o huysuzdan

Sen dostumdun benim gülünce güneşler açan
bulutlara rüzgâra asarım suretini her akşam
her akşam bir mektup yazarım dağlar kadar
meşeler göğermiş diyorsun varsın göğersin
unutmadım bırakıp giderken söylediğin sözleri

Gittikçe yalnızlaşıyorum bir sen varsın
karşılığı olmayan sorular düşüyor aklıma
ve kuşların intihar tasarısından söz ediliyor kentte
soğuyan ellerinde kalıyorum bir kırlangıç gibi
Ellerin bir mecnun yurdu, upuzun bir sessizlik
birlikte okuduğumuz kitaplar kadar sımsıcak

Biz bu kitapları ne zaman okuduk ve niçin
her satırını çizip notlar düştük kıyılarına
Dünya upuzun bir çöl sanki, bir buzul kütlesi
karşılık bulamıyorsun aklıma düşen sorulara
ve düşüşüp duruyor kırlangıçlar, üşüyorum
bir yolcu hüznüyle geçip gidiyor ömrümüz

Sesine bir esmerlik düşüyor parçalanıyor yüzün
kayıp gidiyor parmakarının arasından
bir aşkı anlatmak için seçtiğim sözcükler
Hep yanlış numaralar düşüyor telefonlarda
kaçırıyor korkulu bakışlarını eski tanıdıklar
Bir sen varsın kurtulursam bu aşkla kurtulurum

Gülüşü süt mavisi insanlar vardı/nerdeler şimdi
çoğunun adını unuttum çoğunun kimliğinde kazınmış adresler
Nevin canına kıydı geçen gün, şiir gibi bir kızdı bilirsin
Öner enfarktüs geçirmiş içerde, kesik kesik öksürürdü eskiden
Ayşe ise acemi bir sokak yosması artık
Üşüyorum, ama sen anılarla sarma beni ve anlat yalnızlığımızı

Bu kent kuşların intiharını umursamıyor artık
ve göğsüm buz kesmiş bu üşüten yalnızlıkta
Birlikte çay içtiğimiz sokaklarda yürüdüğümüz
o süt mavisi gülüşler güz solgunluğunda şimdi
unuttum çoğunun adını çoğu voltalarda yıllardır
nasıl da sessiz yaşanıyor gürültüler ortasında

Bir daha hiç öpüşmeyecek gülçin
o çok sevdiği porselen fincanla çay içmeyecek
uzatamayacak saçlarını sevgilisinin istediği gibi
gittikçe yalnızlaşıyorum, üşüyorum, unuttum sanıyordum
yazılsa destan olacak bir aşkın serüveni
şiirimde bir dipnot olacak şimdilik

Gidersen yıkılır bu kent, kuşlar da gider
bir nehir gibi susarım yüzünün deltasında
Yanlış adreslerdeydik, kimliksizdik belki
sarışın bir şaşkınlık olurdu bütün ışıklar
Biz mi yalnızdık, durmadan yağmur yağardı
üşür müydük nar çiçekleri ürperirken

Gidersen kim sular fesleğenleri
kuşlar nereye sığınır akşam olunca

Sessizliği dinliyorum şimdi ve soluğunu
sustuğun yerde bir şeyler kırılıyor
bekleyiş diyorum caddelere, dalıp gidiyorsun
adını yazıyorum bütün otobüs duraklarına
öpüştüğümüz her yer adınla anılıyor
bir de seni ekliyorum susuşlarıma

Selamsız saygısız yürüyelim sokakları
belki bizimle ışıklanır bütün varoşlar
geriye mapusaneler kalır, paslı soğuklar
adını bilmediğimiz dostlar kalır yalnız
yüreğimize alırız onları, ısıtırız
gardiyan olmayız kendi ömrümüze her akşam

Gidersen kar yağar avuçlarıma, üşürsün
bir ceylan sessizliği olur burada aşklar

Fiyakalı ışıklar yanıyor reklam panolarında
durmadan çoğalıyor faili meçhul cinayetler
ve ölü kuşlar satılıyor bütün çiçekçilerde
menekşeler nergisler yerine kuş ölüleri
bir su sesi bir fesleğen kokusu şimdi uzak
yangınları anımsatıyor genç ölülere artık

Bulvar kahvelerinde arabesk bir duman
sis ve intihar çöküyor bütün birahanelere
bu kentin künyesi bellidir artık ve susuşun
isyan olur milyon kere, hiç bilmez miyim
Sokul yanıma sen, ellerin sımsıcak kalsın
devriyeler basıyor karartılmış evleri yine

Gidersen yıkılır bu kent kuşlar da ölür
bir tufan olurum sustuğun her yerde

Anısı biz olalım bu sokakların
öpüşmediğimiz tek saçak altı
hiçbir otobüs durağı kalmasın
Biz yürüyelim kent güzelleşsin
gürültüsüz sözcükler bulalım
yeni sevinçlere benzeyen

Biz gelince bir yağmur başlar
yüzün çizilir buğulanan camlara
bir uzun karartma biter
akasyalar köpürür birdenbire
ve her avluda adınla anılan
çiçekler sulanır akşamüstleri

Bir arkadaş evine uğrarız yolüstü
bir fincan kahve içeriz, ısıtır bizi
başını sessizce omzuma koyarsın
gülüreyhan olur soluğun
Biz kalırız kuşlar dönüp gelir
her balkonda bir menekşe sesi

Belki yeniden güzelleştiririz
adları değiştirilen parkları
perdeleri hiç açılmayan evlerde
ışıklar yanar çocuk sesleri duyulur
tanıdık sevinçlerle dolar yeniden
kendi sesini kemiren alanlar

Anısı biz olalım bu sokakların
ve hiç durmadan yağmur yağsın
Biz gürültüsüz sözcükler bulalım
sarmaşıklar fısıldaşsın yine
Gidersek birlikte gideriz
yeni sevinçler buluruz hüzne benzeyen

ÖZLEMEDİM SENİ

Hiç özlemedim seni
Özlemek dostluktandır
dostluğundan öte bulmalıyım seni

Sıcaklığını bulmalıyım
dokunuşları, kenetlenişi
Terimizle sulanmalı yeryüzü
güneş terimizde ışıldamalı sabah olunca

Apansız fırtınalar çıkmalı
sarsılmalıyım

Özlemek
yanında olmak isteğidir
gülüşünü görmek biraz da
Hiç özlemedim seni

Saçlarına gül takmam
bir ırmak gibi akıtırım ovaya
soluğunla yanar
dudaklarımın bozkırı

Akkor halindeki ufuk
bakır bir tel gibi eriyip gider
kraterler ortasında kalırım

Toprak yarılır birden
su kirlenir

Ürpertir bu coğrafya
bir serüven
ikimizi bir anda
yaşadığımı duyarım

Hiç özlemedim seni
Özlemek dostluktandır
dostluğundan öte bulmalıyım seni

SIĞINAK

Sözün yine hep aşktan yanaysa
sevgilim sen sakla bir kaçağı
Belki yorgun ve yaralıdır hâlâ
ölüm basmıştır son sığınağı

Sus ve sadece dinle sessizliği
perdeleri çek ışıkları söndür
Bir selam bir haber gönderir belki
sesleri hiç duyulmayan dostlar

Bir cigara sar bitlis tütününden
bir çay demle sonra, anısı kalsın
Bekle başında onun sabahadek

Belki benim sana böyle sığınan
yapayalnız ve öylesine yorgun
kimliği duvarlarda kalan bir kaçak

GÜLÜŞÜN EKLENİR KİMLİĞİME

Gün biter gülüşün kalır bende
anılar gibi sürüklenir bulutlar
Ömrümüz ayrılıklar toplamıdır
yarım kalan bir şiir belki de

Aykırı anlamlar arayıp durma
güz biter sular köpürür de
kapanmaz gülüşünün açtığı yara
uçurum olur cellat olur her gece

Her gece yeniden bir talan başlar
acı ses olur, ses deli bir yağmur
eski bir eylüle gireriz böylece

Sığındığım her yer adınla anılır
ben girerim, sokağı devriyeler basar
bir de gülüşün eklenir kimliğime

I.

Sustuğun yerde insan katlolur
Kana bulanır kitap, ışıklar kan kokar
Kentin yüreği yanmazsa ey oğul
Türküler diyarı büsbütün viran olur

II.

Yine elbasacaksın o kitaplara
Dostun, kardeşin, aydının elbasacak
Birşeyi hiç unutmayacak üniversiteli genç
Bedeli canla ödenmiştir elindeki kitabın

III.

İlhan diyarından bir kitap
Gül mü desem kan mı
Türküler bilir belki yine de
Gül müdür açan yoksa kan mı

5.
Su Çürüdü

I.

Hep yanıldı ve yenilgilere uğradı
ama atıldı yine de yeni serüvenlere
Vakti olmadı acıların hesabını tutmaya
durup beklemeye, geri dönmelere vakti olmadı

Yangınlarla geçti ömrü ve hep yalnızdı
–ki onlar daima birer yalnızdırlar

Nerde doğmuştu ve ne zaman kopup
gitmişti o kentten anımsamıyor artık
Hangi sokaktaydı ilk sevgili ve hâlâ
sürüp gider mi ilk öpüşmenin esrikliği
Gizlice buluşmaya gelen ve ölürcesine
korkular geçiren o kız nerdedir şimdi
Sensiz olursam yaşayamam diyen
o liseli kız hangi kentte kaldı
ve o sarışın
o âfeti devran bekler mi hâlâ
atlas yataklara sererek yaşamanın anlamını

Üşüten bir acıydı belki her ayrılık
her yolculuk yangınların başladığı yereydi
ama vakti olmadı hesabını tutmaya
aşkların, ayrılıkların ve anıların

İstese de kalamazdı vakti gelince
geyik sesleri yankılanınca yamaçlarda
yürek burkulması ve hüzün ve keder
aralıksız doldururdu acıların bohçasını
Dudaklarında öpüşlerin gül esmerliği
içinde kıpırdanıp durur ufuk çizgisi
Ay bile soğuktur o zaman
bir buz parçasıdır
Çaresiz çıkılacaktır o yolculuklara
ki bir ömrün karşılığıdır serüvenler

Biraz da serüvendi yaşamak
belki yatkındı büyük yolculuklara
ki serüvenler daima büyük aşklar
ve büyük yolculuklarla başlar

Anıları, aşkları ve bir kenti
bırakıp gidebilirdi apansız
Apansız başlardı yolculuklar
hangi saatinde olursa olsun günün
ve hep kar yağardı nedense
durmadan kar yağardı yol boyunca
ve nasılsa yok olup giderdi hüzün
kent görünmez olunca arkada
Ne bir veda sözcüğü dökülürdü dudaklarından
ne de dönüp bakardı geriye bir kez olsun

Ne zaman yollara düşse biterdi acılar
gül yüzlü sular fışkırırdı toprağın karnından
kavaklarsa oynak bir çingene kızı
her kıpırdanışında açılıverir uzun ince bacakları

Mekân tutmak ve her akşam aynı ufukta
güneşin batışını görmek ölümdür biraz
ölümdür biraz hep aynı yatakta
aynı kadınla sevişerek sabaha varmak
Kitapları hep aynı raflara sıralamak
aynı eşyayı kullanmak eskimektir biraz
soluk soluğa yaşamalı insan
her sabah yeni bir şeyler görebilmeli
ve cehenneme dönse de bütün bir ömür
mutlaka bir şeyler değişmeli her/gün

Ey o büyük yolculukların ürperten heyecanı
okyanus dalgalarının sesleriyle dol bu ömre
ölüme ve aşka durmadan kement atan
serüvenlerle geçsin yaşamak

Buz tutmuş bir dünya ortasında
yollara düşerdi o hep aynı ıslıkla
önünde dağlar, uçurumlar
ve günlerce süren okyanus fırtınaları
sarsılan gök, yarılan toprak
çelik uğultularla burgaçlanırken
yaşamak işte öylesine kucaklardı onu
ve her nasılsa keklik sekişli
bir aşkın sevinci dolardı yüreğine
çıkarıp atardı o zaman deli bir ırmağa
ne kalmışsa bir önceki serüvenden

Soluk soluğa yaşadı kentleri, aşkları
bağlanacak kadar kalmadı hiçbirinde
pervasız bir acemi, bir çılgın
soyu tükenen bir bilgeydi belki

O yalnız kaybetmesini öğrendi ömründe
avucundan dökülen kum taneleriydi her şey
ne bir serseriydi ne de yılgın bir savaşçı
ama kendi kafasıyla düşünen ve hakkında
ölüm fermanları çıkarılan biriydi belki
Sevince deli gibi severdi
pervasız severdi sevince
dövüşmek ancak ona yakışırdı
ona yakışırdı aşklar ve yolculuklar
yoktu bağlandığı herhangi bir şey
bulutlar gibi çekilip giderdi seslerin arasından

Ne bilir ömrün değerini bir çılgın
yalnızca kendini yaşamayı nerden bilebilir
ve başarısız eylemler çağında o
kaçabilir mi binlerce kez ölmekten

Yerleşik yargıları olmadı hiç
kurmadı güzel gelecek düşleri
nerde bir yangın, nerde tehlike
o mutlaka ordaydı birdenbire
Dinsizdi, özgür sayılırdı belki
ama bağlanmadı özgürlüğe de
Hiçbir yerde yeterinden çok kalmadı
beklemedi anılar sarnıcının dolmasını
şikayetsiz yaşadı yaşadığı her günü
yoktu yüreğinde pişmanlıkların izi

Ayrıntıların izi kalmamış artık
üst üste yaşanmakta ayrılıklar
ve bir bulut gibi sıyrılıp gidilmiştir
dağların, denizlerin üzerinden

Geride kalan ne varsa soluktur şimdi
titreyen kandiller gibi sönmek üzeredir
(ve her yıl biraz daha harabeye dönen
o eski konaklar gibidir anılar
gül bahçeleri, sessiz koru ve orman
yabanıl otlar içinde kaybolur gider)
Belki bir sağanak boşanır apansız
yüzyıllık bir yağmur başlar
ve sinsi bir hastalığa dönmeden alışkanlıklar
yok olup gider her şey, belki kül olur

Hırçın bir okyanustur yürek
dar gelir ufuk ve mutluluklar çevreni
anılarsa birer çıban izidir
yaşanmaz onların ölgün gölgesinde

Durgun bir su gibi aktı mı yaşamak
ve zaman uysal bir kısrak gibi dinginleşti mi
anısız kalınmıyor artık ne yapılsa
kuşatıyor yolları, aşkı ve ömrü
bekleyişleri kemiren çakal sesleri
Oysa bütün köprüler yakılmalı ayrılıklar vakti
ve herhangi bir şeyle eşit olmaksızın
yollara düşmeli habersiz ve sessiz
Çürük bir diş gibi kanırtıp kentleri
dünyanın ağzını kanlar içinde bırakmalı

Bir ömrün olgunlaştıramayacağı
acemilikler toplamı ve bir çılgın
boyun eğmedi kendine bile
seçme zorunda kalmadı yaşamayı

Nasıl bağlanmadıysa yere ve zamana
bağanmadı kendine de ömür boyu
dağlara tırmanan atlar gibi
soluk soluğa yaşamak istedi dünyayı
bir şahan gibi bulutlara kurdu
dumanlı sevdaların yörük çadırını
sıradan bir gezgin değildi hiç
dövüşür gibi yaşadı yolculukları
belki korkusuz sayılmazdı büsbütün
korkardı korkulara düşmekten zaman zaman

Ve bütün gemileri yakıp
yollara düşerdi o hep aynı ıslıkla
mutlu muydu, hiç düşünmedi böyle şeyleri
umutlardansa nefret etti daima

Hep yanıldı ve yenilgilere uğradı
ama atıldı yine de yeni serüvenlere

Pervasız bir acemi, bir çılgın
soyu tükenen bir bilgeydi belki

Ama bir şey vardı yine de
başarısız ihtilallerden kendine kalan

(.....
.....

II.

Büyük aşklar yolculuklara başlar
ve serüvenciler düşer bu yollara ancak

Onlar ki dünyanın son umudu
soyları tükenen birer çılgındırlar

Ne bir adresleri vardı onların yeryüzünde
ne de aşktan başka bir sığınakları

Ama yaşarlar dünyanın dört bir yanında
ölümle alay ederler sanki

Nerde beklenirlerse ordaydılar
bir kez bile gecikmediler ömür boyu

Neydi onları ordan oraya
savurup duran şey

Onları daima yalnız kılan
neydi bu yaşam denilen gürültüde

Her dilden bir adları vardı onların
ama hiçbir ülkenin kimliğini taşımadılar

Sarışındılar belki de esmer
yani birçok yüzün bileşkesi

Ne altın arayıcısıydılar
ne de aylak bir gezgin

Vurulup düşseler de her kuşatmada
serüvencidir onlar ve hiç ölmezler

Ki onlar hep yalnızdır ve her nasılsa
bulurlar heder olmanın bir yolunu

Onlar ki bu dünyada
kahraman olmaya mahkûmdurlar

Sislenen anılar kaldı bize onlardan
renkleri bozulup duran solgun anılar

Nasıl yazılmalı ki silinip gitmesin
bulutlar gibi çekilmesin gök boşluğuna

Bileği güçlü ve gözüpek avcılar mıydı
onları kuşatıp yeryüzü cennetinden atan

Yoksa kendini tüketen hüzünler miydi
vurulup düştükçe ışığını kararan

O serüvenlerin günlüğü tutulmadı
yazılmadı o insanların destan şiiri

Parça parça ettirilseler bir kartala
(ki sanırım böyle oldu sonları)

Fışkırır yüreklerinden
başarısız ihtilallerin yangınları

(.....
.....

Dünyanın cesur ulusları yoktu, cesur insanları vardı. Onlar, aşkın ve hayatın havarileri, büyük serüvencilerdi. Onlar, bu ihtiyar cadının maskesini parçalamak ve yeryüzü denilen cenneti bize sunmak istediler. Bütün ömürleri bu kavgayla geçti. Ne adları vardı onların, ne ulusları, ne dinleri ne de anıtları.

Ama biz onlar için ölüm fermanları hazırlayıp görkemli mangalar kurduk. Savaşlar açtık peşpeşe. Kentleri ele geçerip vahşi bir hayvan gibi avladık onları. Nerde görülseler kurşuna dizdik ve süslü kemerler yaptık onların kafa derilerinden. Biz cellattık ve tarih suratımıza tükürürken, bir kez bile bağışlanmayı istemedi onlar..

Derler ki, son büyük serüvenci yaralıdır hâlâ...

Acının tutanakçısıydım
anlatıp durdum aşkları
ayrılıkları ve o destan
yalnızlığını ömrümüzün

Göçebe, gezgin ve aylak
biri miydim aklıma gelmedi
bir çingeneyle bir bilici
hep aynı şeydi bildiğim

Ve serseriliğimdi aşklar
bir masalcıydım belki de
yaşadım o büyük serüvenleri
yolculuklar tarihimdi benim

Acılar yaşanıyordu yurdumda
peşpeşe yakılıyordu kentler
Bense hep oralardaydım
daha yangın başlamadan önce

Hayır! yetmiyor aşkları
ayrılıkları ve büyük
serüvenleri anlatmaya
iyi bir şiir bile bazen

Ama ben yine de hep
anlatıp durdum ne varsa
ve neyi yaşamışsam
dövüşmesini bildiğim kadar

SIYRILIP GELEN

Soluk bir ay dolanıyor
kentin üstünde her gece
Her gece bilge bir gezgin
tavrıyla adımlıyor yolunu

Güz yanığı bir durgun
sessizlikle örtülü her şey
ve yırtılmış bir tül gibi
savrulup duruyor zaman

Suların sesini dinle şimdi
ormanın fısıldayışlarını
usulca yarılıyor dağların göğsü
bir aşkı dinlendirmek için

Ve gözleri uzak yamaçlarda
aranıp dururken bir şeyleri
sessiz ve sakin beklemekte
bekledikçe bileylenen bir yürek

Belli ki dağların, denizlerin
ve göllerin üzerinden
sıyrılıp gelmektedir seher
Belli ki yakındır
doğayı ve hayatı sarsacak saat

Reklam spotlarının kirli ışıkları
ve çamur gibi bir yağmur altında
köşeleri tutmuş çiçek satıcıları
baharı getirmek istercesine kente

İstesen kucağına yığacaklar gülleri
Al götür, dağıt bekleyenlere
menekşe, karanfil ve nergis demetlerini
çağır insanları bahar kokusuna

Hele o dokuz on yaşlarındaki çocuk
nerde bulmuş bu çiğdemleri böyle
ve nasıl getirmiş çarpılmadan
kentin bu en işlek alanına

Kitap gibi kokuyor her demet
çiçek gibi kokuyor şiirler
–Sakın soldurma evlat
git / biraz yakınımda dur

Gün kararmadan tükeniyor çiçekler
demet demet taşıyor birileri
– Demek ki bu kente bahar
gürül gürül gelecek ey oğul

Sımsıcak konuşurdun konuşunca
ırmak gibi, rüzgâr gibi konuşurdun
yayla kokuşlu çiçekler açardı sanki
çiğdemler güller mor menevşeler açardı
Sımsıcak konuşurdun konuşunca
Hâlâ koynumda resmin

Dağları anlatırdın ve dostluğu
bir ceylan gibi sekerdi kelimeler
Sesini duymasam çölleşirdi dünya
dağlar yarılır ırmaklar kururdu
bulutlar çökerdi yüreğime
Hâlâ koynumda resmin

Gün akşam olur elinde kitaplar
ve bir demet çiçekle çıkıp gelirdin
bir kez bile unutmadın "merhaba" demeyi
ve en yanık türküleri nasıl da söylerdin
bir dostun vurulduğu gün
Hâlâ koynumda resmin

Kaç mevsim kırlara çıkıp
çiçekler topladık mezarlar için
Belki ürküttük tarla kuşlarını
belki kurdu kuşu ürküttük
ama aşkı ürkütmedik hiç
Hâlâ koynumda resmin

Ve hâlâ sımsıcak durur anılar
sımsıcak ve biraz boynu bükük
Ne varsa yaşanmış ve paylaşılmış
yasak bir kitap gibi durmaktadır
ve firari bir sevda gibi
Şimdi duvarlarda resmin

SİSLENEN

Gittikçe puslanıyor görüntü
sislenen bir aynaya dönüyor
yakın geçmiş de olsa artık
zor seçebiliyoruz birşeyleri
bulutlar çöküyor anılarımıza

Ama unutmuş değiliz yaşananı
buğulu bir düş gibi de olsa
duyumsuyoruz o kekre tadı
ve her anımsayışta irkiltiyor
o soluksuz bırakan küf kokusu

Soluk renklere bürünse de
suyun ve göğün görüntüsü
yaşanan duyurulacaktır mutlaka
anlatacaktır bir çocuğa bunları
göğsü paramparça edilen biri

I

Yetmiş iki gündür bir dolapta kilitliyim. Yalnızca anahtar deliğinden hava giriyor ve ölü bir ışık sızıyor içeri. Yalnızlık hiç de tanrısal değil, görkemli değil. O yalnızca geçmişle gelecek, ölümle yaşam arasında kocaman bir karanlık nokta. Geçmişi ve geleceği olmayan, ölümle yaşam arasında irinli bir leke yalnızlık denilen. Şimdi ne varsa, anahtar deliğinden sızan havayla ışıkta... (Farkına varsalar, kapatırlar mıydı onu da?) Bütün belleğimdekileri yokettim. Elektrikli bir aygıtla yaktım, jiletle kazıdım. Çığlıkların aralığından uçurdum hepsini, kül edip savurdum.

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

II

Zamanı yiyip bitirdi karanlık. Gece yoktu. Güneş çoktan kömürleşmiş ve yeryüzü yapışkan bir karanlıkla örtülmüştü. Yabanıl sesler geliyordu derinlerden ve karanlığı ince bir bıçak gibi yırtıyordu. Şaklayan kırbaç gibi... Acı duvarını aşan bu sesler, madenî bir gürültüye dönüyor ve yerkabuğunu zorluyordu artık. Sesim yoktu. Karanlığın karnında yitirdim sesimi. Kör bir kuyuda unutulan Yusuf'tum belki. Ama durmadan soruyorlardı. Tanrılar bilmiyordu sordukları şeyleri. Peygamberler büsbütün hain çıkmıştı. Ama yine de soruyorlar, soruyorlar, soruyorlar...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

III

İki şeyi bilmek istiyorum. (Belki aynı şeyi iki kere bilmek istiyordum.) Duvarların rengi neydi? Derimin rengi neydi? Dokunuyorum duvarlara; parmak uçlarımla, avuçlarımla, dilimle dokunuyorum. Duvarların bir rengi olmalı. Ama hiçbir duvarcının, hiçbir ressamın bu rengi bildiğini sanmam. Adı yoktu bu rengin, kimyası yoktu. Belki renksizliğin rengiydi bu. Çürüyen bir bedenin kokusuydu duvarların rengi...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

IV

Bir böcek gibi antenlerimi gezdiriyorum bedenimde. Anahtar deliğinden sızan ölü ışıkta ellerime bakıyorum. Ellerim... Sanki bir kadının memelerini hiç okşamamış, sıcaklığını duymamış. Ellerim... Her dizesi çığlık olan şiirleri yaratmamış sanki. Ne beyaz tenliyim artık, ne esmer, ne de kara... Cüzzamlının, vebalının bir rengi vardır ama derimin rengi yoktu. Belki çürüyen bir kentin rengiydi bu. Çürüyen bir dünyanın...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

V

Kıllı, ayakları üzerinde duramayan bir yaratıktım. Soyumun neye benzediğini unuttum. «İnsana benziyorlardı» diye duymuştum bir vakitler. Demek ki şimdi maymun halkasında insanlık...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

VI

Ağzımı anahtar deliğine dayayıp havayı emiyorum. Böcek sokması gibi bir yanma duyuyorum boğazımda. Oysa kuru bir yaprağı bile dalından düşürecek gibi değil bu kör esinti. Belki çöle dönmüş toprağa tek yağmur damlasının düşüşü yalnızca. Çamur gibi bir yağmur damlası... Ama toprak, bu damlayla çatlatacak bağrındaki tohumu. Çöl, bütün vahalarını bu damlayla yeşertecek... Genzim yanıyor. İnce bir kan şeridi sızıyor dudaklarımdan. Kirli, sıcak ve simsiyah...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

VII

Suyum, bir litrelik karton süt kutusu içinde. Yetmiş iki gündür sakındığım ve her gün ancak bir kere dudaklarımı değdirdiğim... Dilimi bir köpek gibi değdirdiğim... (Dilin suya dokunuşu... Bir süngerin denizi yutuşu yani. Bir çölün seraba kesilmesi bir an için). Her gün ancak bir kere değdiriyorum dudaklarımı suya. Dilimi kaçırıyorum artık; sünger, bütün vantuzlarını birden uzatmasın diye... Bataklıktaki suyun da bir su yanı vardır. Çürüyen bir bedenin bile dayanılabilir kokusuna. Kutuda kalan son bir yudum su, bu bile değildi artık. Küstü, öldürdü kendini su...

Su çürüdü...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

6.
Saklı Kalan

Günlüğü eksik tutulan güz
usulca çekilmiş de kıyıya
bütün gürültülerden uzakta
eğiriyor suların köpüğünü
Belli ki duymuyor dağların
uğuldayan yalnızlığını

Bekleyişin ve acıların
uğultusudur yalnızlıklar
Kimi kez kuşatabilir büsbütün
doğayı, aşkı ve yaşamı
Ama kayalıkların karanlıklarına
hiç sığar mı bir dağın yalnızlığı

Bir çiçek bile doldurabilir
uçurumların derin oyuklarını
Oysa o bir çatlaktan fışkırıp
bir yangın gibi büyüyendir
Belli ki duymaktadır kalbinde
aşkın saklı yalnızlığını

Anımsanan ne varsa şimdi
biraz acıya dönüktür yüzü
ve solgun bir gülümseyiş
gibi sararken sessizliği
taşır bekleyişin gizinde
aşkın saklı yalnızlığını

Günlüğü eksik tutulan güz
eğirirken suların köpüğünü
ey algıngan susuşundan üzünç
gizli öfkesinden kan sızan
kalbini suların göğsüne bastır
duyacaksın kalbimizin atışlarını

KONUĞUM OL

Bir akşam konuğum ol
oturup konuşalım biz bize
Anıların çubuğunu yakıp
uzatalım geceyi biraz

Geçmişe bir el sallayıp
yaşanan günleri konuşalım
ve günlerin üstüne çöken
dumanlı, isli havaları

Kendimize daha az zaman
ayırsak da olur geceden
Çünkü boğulabilir insan
yalnız kendini düşünmekten

Kapağı açılmayan kitaplar
unutulmuş aşklar gibidir
Kitaplardan söz edelim
ve onların gizli kalmış
sessiz tadlarından

Sabaha doğru perdeyi
aralayıp ufka bakalım
ve bir çocuk gibi
hayretle seyredelim
güneşin kızıllığını

Konuşulmadan kalan
daha çok şey vardı
diye düşünerek çıkalım
güneşle kucaklaşan balkona
-Üşütmesin sabah serinliği

Bir bardak demli çay
burukluğu gibi kalsın
gecenin ve sabahın tadı
yaşasın anılarımızda

Konuğum ol, oturup
konuşalım bir akşam
ve uzatalım geceyi
sözün çubuğunu yakarak

I

Yaşananı aşan sevda yorumu
Şiirin kanıyla yoğrulmamışsa
Gülün hevengini coşturan bengisu
Verilmemiştir çeliğin damarına

II

Şiirden söz açılınca
Diyor ki bana konuğum
– Başka söze gerek yok
Aşktır onun tarihçesi

"BEKLE BENİ"

Karlar tozarken bekle
Ortalık ağarırken bekle
Kimseler beklemezken bekle beni
(K. Simonov)

I.

Bekle beni küçüğüm
umudu karartmadan
sevinci yitirmeden bekle
döneceğim bir gün elbet
bekle beni

Bahar geldiğinde
kırlara çıkacaksın
dizboyu otlar üstünde
koş koşabildiğince
ve sakın yitirme neşeyi

Kırların sessizliğinde
yüreğinin sesini dinle
ve orada benim için
küçücük bir yer ayır
ve bekle beni küçüğüm

Doğa pervasızdır biraz
bakarsın en olmaz yerde
masmavi bir su fışkırır
ve suyun ışıldayan göğsünde
sevincin nilüferleri

Bahar şaşırtmasın seni
sırtüstü uzan bir gölgeye
suların, kuşların sesini dinle
ve bekle beni orada
döneceğim küçüğüm

II.

Mapusane türküleri
hüzünlüdür biraz
belki her dinleyişinde
yüreğin burkulmakta
için sızlanmaktadır

Ama acılara alışılmaz
bir şeyler var değişecek
bir şeyler var
değiştirmemiz gereken
önce acılardan başlanacak

Beş on yıl dediğin
pek kolay geçmeyebilir
üstelik bu savaş
bu kahredici kıyım
bitmeyebilir daha uzun süre

Ama sen sahip çıkarak
yaşama ve sevince
bekle beni küçüğüm
acılar bitecek bir gün
sevgiler çiçek açacak

Mapusane türküleri
hüzünlüyse de biraz
yüreğin burkulmasın
için sızlamasın sakın
ve bekle beni küçüğüm

III.

Kış kıyamet bir gün
bakarsın çıkıp gelmişim
varsın azgınlaşsın tipi
ve uğuldayadursun
dışardaki rüzgâr

Sakın şaşırma küçüğüm
üşümüş bir serçe gibi
titremesin ellerin
apansız çıkıp geleceğim
kış kıyamet de olsa bir gün

Uğuldayan bu rüzgâr
bu delice yağan kar
ürkütmesin seni
direnmektir artık
bekleyişin öbür adı

Sen türkülerini söyle
ve gülümse küçüğüm
çünkü sesinin
ırmağıyla yeşerecek
hasretin bozkırları

Bekle beni küçüğüm
umudu karartmadan
sevinci yitirmeden bekle
döneceğim bir gün elbet
bekle beni küçüğüm

VOLTADA

1.

Tutukluların iç dünyaları
elle tutulurcasına görülür
günün o en güzel vakti
atılan voltalarda

2.

Tay sekişli adımlar
ustasıdır voltanın da
her türlü dönüşü kıvrak
akışkan ve deneylidir

3.

Ayağına tetiktir
mavraya düşkün olan
tek ciddiye aldığı şey
günlük voltalardır onun

4.

Tek başına acemi
adımlarla salınırken
düşürür tesbihini sık sık
voltanın yeni konuğu

5.

Yağmalanmış bir kent
gibidir mektupsuz kalan
ayak uyduramaz bir türlü
hiçbir çeşidine voltanın

6.

Avlunun dört yanını
yeniden keşfedercesine
ağır adımlarla adımlar
düşündüğünü kendine saklayan

7.

Temmuz ağustos sıcağında
cayır cayır yanarken avlu
siyasiler yine voltadadır
diğerleriyse hep gölgede

8.

Akşam olmadan daha
kitlenir kapılar ardımızdan
ve başlar gece yarısına doğru
avluda yıldızların voltası

İÇERDEN YENİ ÇIKANIN DÜŞÜNCELERİ

I.

Ve işte dışardayım!
Ey dünya ey yaşam
kanadımsın kolumsun
uçur beni dağdan dağa

II.

"Ve işte dışardayım!"
Bu bir tek sözün gizi
nasıl sarsıcı oluyor
telörgüden çıkıldığı an!

III.

Göğün en yüksek yerinden
itilivermişim bir boşluğa
tutunacak dal ararım
nereye düşeceğimi bilmeden

IV.

Bütün gece balkonda
sokağı ve sessizliği dinledim
elimde bir bardak demli çay
ve gökyüzünde yıldızlar

V.

Sokağa çıkıyorum
Dışarısı bu kadar
aydınlık mıydı
daha önceleri de

VI.

Uzun sürmüş bir hastalıktan
yeni kalkmış gibiyim
sendeliyorum hâlâ
ayakta duramıyorum

VII.

Birilerine çarpmamak için
dikkatle yürüyorum
sudan çıkmış balık gibi
aptallaşıyorum her adımda

VIII.

Bir çocuk şaşkınlığıyla
insanlara bakıyorum
el ele tutuşabiliyorlar
gülebiliyorlar ağız dolusu

IX.

Yeni yeni kitaplar çıkmış
irili ufaklı yeni dergiler
hızla çeviriyorum sayfalarını
yetişememek korkutuyor beni

X.

Sevdiğim bir şair arkadaş
beni anmış bir şiirinde
yüreğimin kayalıklarına
hızla çarpıyor dalgalar

XI.

Ve işte yine akşam
göllerde bir kamış değilim
geride kalanları düşünüyorum
uykularım kaçıyor

7.
Dövüşen Anlatsın

BİR HAZİN HİKÂYE

Yücel Yeşilgöz'e

Derler ki
ol kıyâmet gününden beri
kan akar
harçik deresinden
yani kederli değil
yaralıdır harçik
kapanmaz yarası o gün bugün

Derler ki
hırçın bir sudur harçik
vurur kendini o taştan bu taşa
ve her gün aşiret ihtiyarları
gelip otururlar kıyısına usulca
dinlerler
ol hazin hikayeyi bir daha

Harçik denince kalem yazmaz olur
bir nice şivan sarar dağı taşı
ne masal ne efsanedir harçik
ama destanı yazılmamıştır bunca zaman
ve işte biz
-yani onlarla beraber-
kanlı ve hırçın akmaktayız hâlâ

Acının milâdıyla başlayan bir hikâyedir bu
yaşayıp gelmişiz ormanlar gibi yanarak
her dönemeçte uğultulu uçurumlar
her şafakta uzun uzun kurt ulumaları
Ey masalcı
otur şu geyik postuna
ve anlat şimdi bütün bunları

Önce yaşadıklarımızı koy ortaya
hatamızı ve sevabımızı anlat
görelim nelere kahretmişiz bunca zaman
nelere göğüs germişiz görelim bir bir
bedeli ödenmiş midir şafağın, bilelim
yaşamak
yeni acılara sürgün etse de bizi

Hayatımız göründüğü kadar basit değil
ama anlaşılmaz gibi de değil öyle
çoğunu unuttuk belki şimdiden
belki bitti birtakım bekleyişler
umutlar da bitti bir zaman, sevgiler de
ama unutmayalım
zulüm de biter hayatımızda

8.
Hüznün İsyan olur

GURBET MUTLAKA OLACAKTIR

I.

Gurbet ne ki yüzyılımızda
demek de bir yabancılaşmadır
Çünkü varolduğu her yerde insanın
gurbet mutlaka olacaktır

Sevda ile hasret varsa eğer
Zulüm varsa mahpusluk varsa
Ayrılıklar yakıyorsa içimizi
Gurbet mutlaka olacaktır

Solgun bir ışık altında yazılıp
uçları yakılan mektupların
yarısı ağıtsa yarısı türküdür
ve gurbet mutlaka olacaktır

Bekleyişlerle direnen ömrün
dağlamaktaysa bağrını hicran
ve kıskıvrak sarıyorsa keder
gurbet mutlaka olacaktır

Oyalı bir mendilin kanaviçesindeki
sabrın kararttığı gül demetine
usulca düşüyorsa bir damla gözyaşı
gurbet mutlaka olacaktır

Gerçi taş baskısı kitaplar
işportaya düştükten bu yana
hüzünden epey uzaklaştık
Ama gurbet yine de vardır

Suyun serin göğsüne daldırılan
kızgın bir demirdir gurbet
Toplar bin yıllık duyarlıkları
ve acıları hiç eksitmeden

Gurbet ne ki yüzyılımızda
demek de bir yabancılaşmadır
Çünkü varolduğu her yerde insanın
gurbet mutlaka olacaktır

II.

Hiçbir şey gideremez iç sıkıntılarını
memleketinin şarkıları ve tütünü gibi
ve usulcacık okşar
karadeniz vapurunu nâzım
yanar elleri

Zamanın bağrında kanayan
birer zakkumdur her sürgün
hasretin elleriyle yoğurur hüznü
ve kanatır gurbetin
kadim yarasını

Dersim sürgünden de öte bir şey
zilan bir kerbela'dır aslında
hâlâ anlatılır ki aşiret çocuklarına
bir zulümdür gurbet
zulümden de öte

Gurbet ne ki yüzyılımızda
demek de bir yabancılaşmadır
Çünkü varolduğu sürece
dünyada zulüm
gurbet mutlaka olacaktır

KUŞLAR

Kuşlar mı
ki çok şey denildi
şair dilinden

Yüzlercesini suladık
göleğinde sevdanın
dokuduk
gönül yumağında renklerini

Gizimizi bildiler de
ihanetlerini görmedik hiç
ılık bir öpüştü
türküleri

Kuşlar mı
ki şimdi
çok uzak yüksekte
öpsen
büyüyemezsin ki

İhanet ettik
türkülerine
baharın

"İşte geldim gidiyorum
Şen olasın halep şehri"

Hiç kimse senin kadar
yakıştıramamıştır hüznü kendine
Hüzünler ki aşkın ve şiirin
yıllanmış şarabıdır
damıtılmıştır acıların imbiğinden
Hüzünler ki şairlerin yüreğinden uçuşan
sararmış çiçek tozlarıdır
Biraz da şairlere özgüdür hüzün

Bozkırın yalımına direnen
solgun bir gül gibi yüzün
Acının, sabrın ve yalnızlığın
sessizliği sararıyor
yorgun güzünde alnının
Ve artık bir şey bırakamıyorsun
bekleyişlerden başka kendine
Biraz da şairlere özgüdür bekleyiş

Hiç kimse senin kadar
alışkın değildir ayrılıklara
Ayrılıklar ki nişanlısıdır hasretin
acılar ve türkülerle çeyizlenir
bekleyişlerin sararan güzüne
Ve hasret kızıl bir güldür
ayrılıkların mendiline nakışlanmış
Biraz da şairelere özgüdür hasret

Kerem'i kül eden yangındır gurbet
ferhat'ın sabrıyla çatlayan kayadır
Sarınarak acının yorganına
sararmış bir yaprak gibi nakışlar
bekleyişlerin gergefine hüznü
Gurbet biraz da halep demektir
söylenir adı efsane efsane
Biraz da şairlere özgüdür gurbet

Ayrılıkların çanı vurduğunda
savrulur pişmanlığın kızgın külleri
Bütün sevdalar hasretin yalımıyla tutuşmuş
bir bozkır türküsüdür kerem'in kavruk bağında
ve artık
yollara düşmenin zamanıdır
şen olasın halep şehri
Biraz da şairlere özgüdür ayrılıklar

PİR SULTAN

Solgun bir gülün usulca kanattığı yara
Ağacaktır hazin bir gülümseyişle zamana
Ve berdar edecektir her mevsim yeniden
Gülleri ve gülümseyişleri ol hızır paşa

KARACOĞLAN

Halk dilinin yerleşik konuğu
Sevda göçebesidir karacoğlan
Ve sazının düzeni bozulmadıkça
Beyler sofrasının kadim dostudur

DADALOĞLU

Çeliğine öfkenin şahini nakışlanan
Bir aşiret hançeridir dadaloğlu
Binboğa'dan kılçadın sökünce ferman
Saplanır bağrına kaltak osmanlı'nın

NÂZIM HİKMET

Resimlerdeki kuşlar gibi el sallamıyor sana dostlar
Hâlâ tepeden tırnağa kavga, hasret ve ümitten ibaret
Ve hâlâ başı bulutlarda bir çınar gibi esenliyorlar
Yanımızda değil, yanan kanımızdasın ey nâzım hikmet

NERUDA

Kanayıp durmaktayken yüreğindeki ispanya
Arakaunya'nın yeşil yangını, zümrüt kılıçlı
Bromelizaları da soldu bağrında ey neruda
Çiçekler de yitirdiler şili'de onurlarını

LORCA

Granada kırlarının tuzlu ve serin seheri
Üzünçle dinler sevda serçesinin ezgilerini
Ey federico dokun artık tellerine gitarının
Dağılsın bulutsu hüznü yaralı ispanya'nın

9.
Yangın Yılları

KAHVEDE

Hep öyküler dinledim
buruk, acımsı, kekremsi
Dinlerken yaşadım diyemem
öldüm

Ama ölmemiş
o bin öykünün serüvencisi
Sunuyor kendini
canlı bir bildiri gibi
kaçarak tırpanından
ölümün
oturmuş karşımdaki sandalyede
demli çaylar istiyor garsondan

Bol içki bir o kadar küfür ve boşvermişlik
bütün hayata
Ucuza kapatılmış
hatta bedavaya gelmişken hayat
dinler mi girdisini çıktısını
o bin serüvenden sonra

Çok öyküler dinledim
cigara dumanıyla yüklü
duvarları taş baskısı resimlerle
süslü köy kahvelerinde
buruk, acımsı, kekremsi
Dinlerken yaşadım diyemem
öldüm

GECELEYİN KIRDA

Kuytu bir köşesindeyim ormanın
ve yorgun bedenimin altında
çıtırdıyor kuru yapraklar
Üstte kristal bir gök
ve yıldızlar
ozancasına

Yalnızım
Sıkıntının yalnızlığı değil bu
Düşlerle el ele
yaşamayı dillendiren
ve yudum yudum özümleten
bir sevgi yalnızlığı

Dinlendiriyor yüreğimi
kafamı
bedenimi
serin okşayışlarıyla doğa
Dinliyorum en güzel türküsünü
kurdun kuşun

Uçmak için
kanat aramıyorum

İÇİNDEKİLER

Sunu 7

NİDÂ

taylar ve yolcular 11
nidâ 14
siyahkâr 16
dedi ki o 19
la minör 22
perişan 25
yoktur 27

BARBAR VE ŞEHLÂ

söz ve aldanış 33
ay ve ıslık 35
tuz seyrimesi 37
barbar ve şehlâ / I 39
barbar ve şehlâ / II 43
mardin 48
ah deli tay 53
aklım tökezliyor 59

ÇOCUKSUN SEN

geldim işte 63
ütopya 66
karda izler 68
asımin 71
özletiyor seni bu yağmurlar 74
hatıralarımı yazma 76
çocuksun sen / II 79
imlâsız 82
gitmek 83
aşklar mı 84
küçük yıldızın son baladı 85

BELKİ YİNE GELİRİM

kalbim unut bu şiiri 93
belki yine gelirim 95
kayıp adresteki 100
kuş ölümleri 106
gidersen yıkılır bu kent 109
anısı biz olalım bu sokakların 112
özlemedim seni 114
sığınak 116
gülüşün eklenir kimliğime 117
ilhan için dörtlükler 118

SU ÇÜRÜDÜ

soluk soluğa 121
anlatıp durdum 137
sıyrılıp gelen 139
beklenen 140
hâlâ koynumda resmin 141

sislenen 143
su çürüdü 144

SAKLI KALAN

saklı kalan 153
konuğum ol 155
şiir ve yaşam 157
"bekle beni" 158
voltada 162
içerden yeni çıkanın düşünceleri 164

DÖVÜŞEN ANLATSIN

bir hazin hikâye 169
acının milâdıyla 170

HÜZNÜN İSYAN OLUR

gurbet mutlaka olacaktır 173
kuşlar 176
şen olasın halep şehri 177
dörtlükler 179

YANGIN YILLARI

kahvede 183
geceleyin kırda 185

EVEREST

ISBN-10: 975-289-052-0
9 789752 890527
12. BASKI
www.everestyayinlari.com